

Значимое место в развитии кадрового потенциала педагогических кадров уделяется методической работе. Методическая работа представляет собой специальный комплекс практических мероприятий, базирующихся на научной основе и направленных на совершенствование личностно-профессионального уровня педагога, формирование педагогического мастерства и творчества педагогов для успешной реализации задач, стоящих перед современным учреждением образования.

Методическая работа – один из необходимых видов деятельности руководства школы и педагогического коллектива. В условиях системной методической работы обеспечивается оказание научно-методической помощи [2, с. 264]: молодым учителям, учителям-предметникам, классным руководителям и воспитателям, учителям, испытывающим определенные затруднения в педагогической работе, учителям, имеющим небольшой педагогический стаж, учителям, не имеющим педагогического образования, и др.

Методическая работа позволяет актуализировать и активизировать инновационную деятельность педагогического коллектива, реализовать авторские идеи педагогов на высоком научно-методологическом уровне, обеспечить их широкое внедрение в образовательную практику.

Также методическая работа позволяет на дифференцированной и индивидуализированной основе обеспечивать профессиональный рост и развитие каждого специалиста и педагогического коллектива в целом. Она способствует использованию многообразных возможностей науки как средства обучения и педагогического условия развития профессионального мастерства и личностного роста педагога, развития его профессиональных компетенций.

Литература

1 Башаркина, Е. А. Педагогика высшей школы: курс лекций / Е. А. Башаркина. – Могилев : МГУ имени А. А. Кулешова, 2016. – 368 с.

2 Башаркина, Е. А. Общая педагогика : курс лекций : в 2 частях. Ч. 2 : Педагогические технологии. История образования и педагогической мысли / Е. А. Башаркина. – Могилев : МГУ имени А. А. Кулешова, 2014. – 464 с.

М. А. Самсонова

Наук. кiр. В. М. Шаршiнiва,

канд. фiлал. навук, дацэнт

НАМiНАТЫЎНАЯ ФУНКЦЫЯ АКАЗiЯНАЛiЗМАЎ У ПАЭЗП А. РАЗАНАВА

А. Разанаў зарэкамендаваў сябе сапраўдным майстрам аказiянальнага слова. Творчасцi паэта ўласцiвы разнастайныя жанры, вобразна-стылявыя сродкi, яркая метафарычнасць, тонкi псiхалагiзм, эксперыменты ў галiне стылю, мовы i слова.

З'яўленне аказiяналiзмаў у паэтычным тэксце звычайна выклiкана або неабходнасцю назваць новыя рэалii або паняццi, для выражэння якiх у мове яшчэ няма сродкаў, або жаданнем вылучыць новым словам адценнi сэнсу, якiя патрэбны паэту, падкрэслiць сваё стаўленне да названага, даць яму iндывидуальна-аўтарскую ацэнку.

Функцыi паэтычных наватвораў часта залежаць ад таго, цi мае названая з'ява сваё абазначэнне ў мове. Калi наватвор называе паняцце, якое не мае абазначэння ў мове, ён выконвае *наминатыўную функцыю*. Асаблiвасцю паэтычных наватвораў з'яўляецца тое, што яны могуць быць як сродкам непасрэднай намінацыi (*нудзень, смакосы*), так i

сродкам стварэння мастацкага вобраза, які перадае індывідуальна-аўтарскае светаадчуванне (*сан-час, санавіты*). Намінатыўныя аказіяналізмы ўзнікаюць у мастацкім тэксце ў якасці назваў новых паняццяў, якія адсутнічаюць у рэчаіснасці. Такія аказіяналізмы ніколі не выходзяць за межы аўтарскага тэксту: *...нам яшчэ трэба ўбачыць у іншых сябе, у сабе – нябёсы, у нябёсах – сонца, а ў сонцы – сонцалюдзей* [1, с. 292]; *Прытуліўшыся да сцяны вазоўні, сані спяць і вясною, і летам, і восенню і сняць тую пару, калі настане “сан-час”. Тады ім адчыняюцца дзверы ў шырокі свет, тады яны маюць пашану, тады аднаўляецца іхняе існаванне, тады яны вяртаюцца ў свой “санавіты” стан і пішуць на белай аснове свае няўрымслівыя высновы* [1, с. 426]; *Будзень – падзея, свята – з’ява, будзень – агледзіны, свята – сватанне, будзень распачынае, свята вячае, будзень – жаніх, свята – нявеста, будзень – “будзень”, свята – вяселле* [1, с. 417]; *Каса не спакушаецца славай і не выстаўляецца напаказ: яна толькі першаю, у расу, каштуе тыя “смакосы”, якія пасля будуць каштаваць каровы і козы* [1, с. 384] і інш. Вядома, што семантыка слова і дадатковыя сэнсавыя адценні ў паэзіі цалкам вызначаюцца кантэкстам. Асабліва адчувальны ўплыў кантэксту пры вызначэнні сэнсу аказіяналізмаў, якія зразумелы толькі ў пэўным кантэкстуальным асяроддзі і па-за ім звычайна не ўжываюцца. Большасць аказіяналізмаў мае або шматзначнае, або ўмоўнае, расплывістае значэнне, і толькі кантэкст можа яго вызначыць, канкрэтызаваць. Так, напрыклад, Н. І. Фельдман піша: «Цесная сувязь слоў-самаробкаў з кантэкстам, з якога яны як бы вырастаюць, робіць іх дарэчнымі і асабліва выразнымі на сваім месцы, аднак разам з тым, як правіла, перашкаджае ім адарвацца ад кантэксту і здабыць жыццё па-за ім» [2, с. 66].

У агульным кантэксте наватворы выконваюць пэўную стылістычную задачу, іх з’яўленне ў творчасці А. Разанава не выпадковае. Гэта не проста моўны эксперымент, а пошук самавыражэння, імкненне папоўніць лексічную скарбонку беларускай мовы.

Літаратура

- 1 Разанаў, А. Танец з жукамі: Выбранае / А. Разанаў. – Мінск : Маст. літ., 1999. – 462 с.
- 2 Фельдман, Н. И. Окказиональные слова и лексикография / Н. И. Фельдман // Вопросы языкознания. – 1957. – № 4. – С. 64–73.

Е. С. Севастьяненко
Науч. рук. М. Е. Захарова,
ст. преподаватель

СОВРЕМЕННЫЕ ПОДХОДЫ К ОЦЕНКЕ ЭКОЛОГИЧЕСКИХ ФУНКЦИЙ ЗЕЛЕННЫХ НАСАЖДЕНИЙ ГОРОДСКИХ ТЕРРИТОРИЙ

Парки, бульвары, сады, городские леса – это районы в городе, которые на первый взгляд могут показаться чисто эстетическими, на самом деле они выполняют важные экологические функции в городской среде. Такие зеленые пространства разнообразны, варьируют по размеру растительного покрытия, богатству видов и расположены на землях различных категорий.

Экосистемные функции зеленых насаждений в городах достаточно разнообразны. Общеизвестный факт участия растений в очистке воздуха побуждает к сохранению и увеличению площади зеленого каркаса населенной местности. 1 га городских зеленых насаждений способен выделить в день до 200 кг кислорода. Также растения способны задерживать пыль, токсичные газы и другие загрязняющие вещества из воздуха.